

ספורט טוטו

השבוע עלה מינימום הפרס הראשון
7 800.000 ל"י
 (כולל העברה) * * *
מינימום כלל הפרסים
1,200.000 ל"י
 (כולל העברה) * * *
יום המישי — המועד האחרון למסירת הפספים

עשה לך מנהג קבוע — מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר הימורים בספורט

זה לקח להן רק שנתיים, כי אימנו אותן כמו שצריך ולא הסכו עליהן. אני שמחה בעיקר על דבר אחד, שהי ספורט בשבילי זה כיף, כיף אמיתי מאז שאני מכירה את עצמי, לא יכולתי לתאר לי את חיי בלי ספורט. אין לי מושג אם הייתי מגיעה אל פטר ואל מה שיש לי כיום, לולא זה.

אבל גם ככה, אנחנו חיים באופן הכי צנוע שאפשר. אני לא מעשנת, ואוכלת הכל. פעם היה לי תיאבון נוראי, אבל היום אני מטפלת בילד, וכשאני איתו אני שוכחת מהכל. גם בגדים לא אומרים לי כלום. יש לי שתי שמלות, אבל אני כמעט לא לובשת אותן, זה רק בשביל להגיד שיש לי.

ואני כמעט לא מתרגשת. זה לא שווה. אני לא מתרגשת אפילו לקראת האולימפיאדה, אף-על-פי שזה הרבה יותר גדול משהרן. כשעובדים כל-כך קשה, ברור שמתרגשים קצת לפני תחרות, אבל אני רצה ריצות קצרות, ואין לי זמן לחשוב. אני לא אוהבת לרוץ הרבה, כי לאימונים ארוכים וממושכים צריך אופי, ואני שונאת ללכת נגד השעון.

ב שבידי הפסלים מעצרות שפטר מגלף, והוא נותן לי פסל כזה במתנה לכל יום-הולדת שלי, שווים הרבה יותר מ-100 מדליות הזהב שיש לי בבית, ואיזה

שחמורוב מהיד 1974

זהב, אפשר לחשוב שהתחביב שלי זה לאסוף זהב, מכסימום הציפוי. אחרת כבר הייתי שמה אותן בכספת. אפשר להגיד שיש לי מאה ברזלים.

אני גם לא זוכרת שום רגע מרגש ביותר בקאריירה שלי. כל הישג מרגש מחדש, עובדים ועובדים, ומשיגים מדליה, ואז זה מרגש. אני יכולה היום להגיד בשקט שעשיתי כבר הכל וראיתי הכל. הייתי כבר ב-15 ארצות, וכבר לא מעניין אותי אפילו לנסוע. כיום, רק האומון הי טהור מעניין אותי, רק המטרה הטמורה. את ההנאות הגדולות ביותר כבר עברתי. ההנאה הגדולה ביותר שלי כעת זה לחזור הביתה ולגמור לסדר הכל, להתרחק, ל-היכנס למיטה ולחשוב: עשיתי את זה וזה. אבל העשייה עצמה היא סבל די גדול.

מה שמצחיק הוא, שאם אפסיק לרוץ, רק אז יהיה לי ביטחון כלכלי. בלי חסדים של הספורט נוכל לעבוד יחד, ולהרוויח, ומצבנו ישתפר לאי-רעורר, ואז את כל הזמן הפנוי שלנו נוכל להקדיש לספורט. בשביל הכיף.

אני יכולה להמשיך לעסוק בספורט גם בלי מונטריאול, כי ספורט זה הדבר שאני נהנית ממנו הכי הרבה. אין דבר יותר טוב מזה, אלה שנהנים מספורט באמת הם אלה שעוסקים בזה רק פעמיים בשבוע. הספורט האמיתי הוא מעל ומעבר לתחרויות, הרבה מעבר לכל דבר אחר.

ואני בכלל לא מה שחושבים שאני, או כפי שמנסים להציג אותי. אני בדיוק כמו כל אחד, פלוס זה שאני ספורטאית. הי כבר לא שווה שום דבר, באופן ממש. זה סתם מושג, ובמיקרה שלי, עם הכבוד אי-אפשר לקנות אפילו לחם.

(החשך ממחוד 21) אמרתי שאני לא מצפה להיות מיליונרית מספורט, אבל בלי עזרה מהם פשוט לא איכל לנסוע. אין לי שום משא-ומתן איתם עכשיו. העניין בטיפול המדובר הוא בי ובמתאבק במישקל-בינוני ויקטור זילברמן, עולה מברית-המועצות. הוא מחזיק במקום שלישי בר אליפות העולם. בטהרן לא יכול להשתתף, כי היה אז פחות משנה בארץ, ואילו כדי לייצג את ישראל באולימפיאדה צריך להיות בארץ לפחות חמש שנים.

ויקטור כל הזמן נמצא בווינגייט. הוא גר שם, ומאמנים אותו שם. הוא בן 27, ורווק. כל החיים שלו זה הספורט. גם אני, כל החיים שלי זה הספורט. אבל אני לא לבד. יש לי בעל וילד, ואני לא יכולה כך סתם לעזוב את הבית ולקום ולנסוע לאמריקה לשנתיים.

כ ל מה שאני רוצה בחיים זה לחיות עם המישפחה שלי ולעסוק בספורט, אבל יש לנו בעיות-פרנסה, וזאת המציאות. אני מצטערת רק על דבר אחד — שלא נולדתי להורים עשירים, כדי שאוכל להתר אמן בלי בעיות.

אין לי עזרת בבית ואין לי מטפלת. אני עושה הכל לבד, מנקה, מבשלת, עורכת קניות, מטפלת בילד. הילד הלך איתנו לכל האימונים. עכשיו הוא כבר מסתובב בדשא לידנו. הילד הזה היה ספורטאי, זה בטוח. מהיום הראשון שלו הוא אוכל ונושם ספורט. האנשים היחידים שהוא מכיר, חוץ מהמישפחה, הם אנשי-ספורט, כי החברה היחידים שלנו הם אלה מווינגייט.

אבל זה שאני צריכה לעשות הכל בבית לבד, וגם להתאמן, זה ממש מפיל אותי מהרגליים. בתשע בערב אני כבר מתה לשים את הראש שלי ולישון. אני נרדמת באמצע הטלוויזיה. הסבתות היו רוצות מאוד לעזור, אבל אמא שלי גרה ועובדת בתליאביב, ואמא של פטר גרה ועובדת בנהריה.

אני נקראת כאן חובבנית, אבל הזמן והכוח שאני מקדישה הם כמו של מיקצור ענית. עובדה, אני נחשבת היום בין שמונה הרצות הטובות בעולם.

בארץ אין דבר כזה שאתלטים מקבלים כסף. בכדורגל, קונים כרטיסים ונותנים ל-שחקנים כסף. בגרמניה, למשל, באים לר-אות אתלטיקה ומשלמים כרטיסי-כניסה. אצלנו לא. ללידה של ירון, למשל, קיבלתי מההתאחדות זרספרחים, זה הכל.

כשחזרתי מטהרן ירדתי בלוד, נסעתי הביתה ושלמתי למונית מכספי. מרק ספיץ הוא כיום זמר ושחקן, ועושה מילי-יונים ממודעות-פירסומת. בכל העולם מקור בל שחברות גדולות מאמצות שחקנים ו-קבוצות ותומכות בהם. אצלנו לא.

אחרי שחזרתי מטהרן התחילו להזמין אותי להרצות על ספורט בקיבוצים. אפילו ללא תשלום. הייתי מוכנה לנסוע, אבל אני לא יכולה. מפני שאין לי עם מי להשאיר את הילד.

אני לא חושבת שבגלל זה שיש לי מישפחה צריך להקשות לי על החיים. אם יש ציפיות ממני, או צריך לעזור לי להגשים את הציפיות האלה, לא להפריע לי. לייצגמי אין ציפיות מאף אחד. אני יודעת שרוצים שאשתתף במונטריאול, ו-אני מתאמנת לקראת זה, אבל רק כפי ש-אני יכולה. וההישגים שלי יהיו בהתאם.

היום יש לי לפני עוד כ-10 שנים של פעילות ספורטיבית והישגים. הגיל הי-ממוצע העולמי של נשים בעלות שיאים עולמיים הוא 32. כלומר, מבחינה ספורי-טיבית אני עוד צעירה מאוד.

א ני רצה משוכות, וזה מיקצוע קשה ונדיר מאוד אצל נשים, לכן יש לי סיכויים טובים מאוד להגיע בו להישגים. לרוץ כל אחד יכול, אבל במשוכות כמעט שאין לי מתחרות, אולי רק שתיים-שלוש, כי זה מצריך שילוב של גמישות, קואור-דינציה ומהירות. השיא העולמי במשוכות לנשים הוא 12.5 שניות, והשיא שלי — 13.2, השיא העולמי בריצת 100 מטר הוא 10.9, ושלי — 11.4. בשני המיקצועות האלה, האתלטיות המיוחה-גרמניות הן הי טובות בעולם.

מה שמשגע אותי הכי הרבה זה כשאני רואה לאיזה הישגים מגיעות בחורות בר-עולם. רצות שרצו אתי בתחרויות והגיעו אחרונות, אני עברתי אותן כמו כלום, התגלו רק שנתיים אחר-כך כאלופות-עולם.

*** תחתון ח'נים החזיות הצרפתיות 8 HUIT**

בלי תפר * מקסים * סקסי * ביד צבעים
 עם חזיות 8 HUIT את מרגישה „בלי“

*) עם קנית חזיה כחולה, תקבלי תחתון ח'נים.
 להשיג: סלון „מלכה“, פסז' דיזנגוף ת"א ובסלונים המובחרים.